

[Erik Eriksen.]

muligt, vi skal længere frem ad den vej. Alligevel tror jeg, vi her skal bevæge os med en vis varsomhed. Det er jo ikke ligefrem specialister, vi savner. Måske en sådan praktisk foranstaltning som helt at reservere en enkelt af ugens mødedage til udvalgsarbejde var værd at overveje. Nok herom; jeg er klar over, at der her er problemer, som bør overvejes.

Så er vi vel både politisk og tidsmæssigt ved at være nået så langt frem, at vi med stærke skridt nærmer os det tidspunkt, da regeringens regnebræt for alvor skal gøres op. Jeg siger „for alvor“ — der bliver ikke lejlighed til det i dag. Forsøger man dog noget i den retning, studser man alligevel over de mange minuser. Det er jo rent ud sagt forbløffende, så stort et misforhold der er imellem de gyldne ord og de fattige resultater. Hovedårsagen hertil må sikkert søges i, at vi står overfor en regering, der snublede for starten. Dengang socialdemokratiets ledere bestemte sig for de ganske uansvarlige valgkampagner i 1953, var den kommende socialdemokratiske regering i virkeligheden allerede snublet. Ingen jordisk magt kunne nemlig have opfyldt mere end blot en beskedent del af løfternes væld, og når så regeringen tog fat på at opfylde dem allesammen på een gang, måtte det ende galt.

Alligevel må man undre sig over, at det er gået så galt, for når man ser tilbage ad regeringens slyngede spor, ligger vejkanterne jo fuld af nederlag og standpunkter, som regeringen har udskiftet med en lethed, der grænser til det rent utrolige. Lad mig blot minde om stats- og udenrigsministeren, der ikke ville foregribe begivenhedernes gang under arbejdsforhandlingerne, og hvad der så fulgte. Lad mig minde om den højtærede finansminister, der blev ved at tale om skattefradragsrettens bortfald; om den højtærede boligminister, der måtte lægge ryg til en boligpolitik, som førte til nedgang i byggeriet i stedet for den lovede fremgang; om den højtærede socialminister, der jo er noget for sig, og som i sin tid begrundede folkepensionsforslaget med, at forbruget var blevet for stort ... (Socialministeren [Strøm]: Det har jeg ikke gjort!). Jo. (Socialministeren [Strøm]: Det har jeg aldrig udtalt mig om!).

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder taleren.

Erik Eriksen: Jo, det udtalte den højtærede minister sig om i forbindelse med en sammenligning mellem A. P. Møllers forhold og aldersrentemodtagernes forhold. (Socialministeren [Strøm]: Nej — aldrig!). Det kan vi så vende tilbage til.

Lad mig også nævne den højtærede landbrugsminister og hans højst besynderlige indgreb i import og eksport og hans mindst lige så besynderlige belåningsordning. Den højtærede økonomi- og arbejdsminister huskes jo også for forskellige udtalelser. Den højtærede undervisningsminister har fremsat forslag om en skolereform, der ikke kan blive til lov. Lad mig endelig nævne den højtærede handelsminister, som jo ikke har forsømt nogen lejlighed til at bringe sig i erindring på forskellig måde.

Nu er det ingenlunde min tanke at ville opremse de enkelte ministres synderegistre ved denne lejlighed. Ministeriet H. C. Hansen må i fællesskab tage ansvaret for, at vi i stedet for den lovede lave rente fik noget nær det højeste renteniveau i Vesteuropa, og for, at vi i stedet for store produktionsfremskridt fik en stagnerende produktion; det må tage ansvaret for den hjemmestrikkede inflation og sidst, men ikke mindst, for de selvskabte valutavanskeligheder, som har umuliggjort den forhøjelse af levestandarden, vi allesammen tilstræber. I stedet for har vi fået en ualmindelig hårdhændet kreditpolitik og en forbrugsbegrænsende politik, der i høj grad føles i erhvervslivet og naturligvis også af forbrugerne.

Når vi ser på dette regnebræt, er der all grund til at blive forstemt; den nylig overståede arbejdskonflikts forløb gør én endnu mere forstemt. Regeringen søgte at tilgodese den politik, der blev udstukket af fagforbundenes ledelse. Så måtte samfundet klare sig, som det kunne bedst. Resultatet blev, at mange arbejdere tog forkert bestik af stillingen; de muligheder, der blev foregøt dem, eksisterede ikke i virkelighedens verden. Det kunne de fleste andre se. Derfor blev vi vidne til ledere, som efter at have oparbejdet stemning og forventning stod som troldmandens lærling uden mulighed for at beherske de kræfter, de selv havde sat i gang.